

نقش نگرانی در مذاکرات هسته ای با ایران

شکست موافقتنامه جامع !!

(۲)

امیر فیض- حقوقدان

در تحریر قبلی قرار شد نقش مهم و اصولی نگرانی در رسیدن به موافقت جامع بین جمهوری اسلامی و ۵+۱ مطرح شود. و اکنون سر قرار باتفاق حاضریم.

در باب اهمیت نگرانی برای کشورهای حاضر در مذاکرات هسته ای با ایران، نماینده آمریکا در سازمان ملل اعلامی کرده است که نشانگر اهمیت نقش نگرانی جامعه جهانی است. او گفته:

«تا نگرانی کشورش رفع نشود، توافقی با ایران صورت نخواهد گرفت»

یعنی نگرانی حاصل از عمل جمهوری اسلامی، همه مواد موافقتنامه ژنو و مذاکرات برای موافقت نهایی را تحت الشعاع ساخته است و هر چه هست، نگرانی کشورها از عمل جمهوری اسلامی است و تا نگرانی هست تحریم ها هم هست.

نگرانی چیست

نگرانی یکی از انواع احساسات طبیعی انسان هاست. نگرانی هر کس مربوط به سیاق فکری و محدوده عمل خود شخص است مگر اینکه ایجاد کننده نگرانی و تشویش که از مدارج تهدید است، شخص و یا عامل دیگری باشد که در اینصورت تکلیف بر طرف کردن نگرانی و تشویش و تهدید بعهدده جامعه (دولت) است.

نگرانی در حقیقت هیولانی است که شخص آنرا میسازد و خود در بستر نگرانی آن قرار میگیرد. هیچ کس چه انسان و یا کشورها فارغ از نگرانی و تشویش نیستند نگرانی جزء لاینجزای حیات است. کسانی نگرانی موجه دارند و برخی هم خیالی و کسانی هم نگرانی بهانه آنهاست برای اهداف خاص.

اثبات تحمیل نگرانی و یا تهدید از ناحیه دیگران امری نظری نیست از آنجا که این عمل جرم است نیاز به اثبات دارد.

ولی برخی اوقات ایجاد نگرانی و تهدید از جانب دیگران امری ثابت شده است و آن وقتی است که شخص و یا کشور نگران کننده، اقرار و اعتراف کند که در موقعیت تهدید و ایجاد نگرانی برای کشورهای دیگر قرار گرفته در این صورت جامعه (اکنون سازمان ملل) در موقعیت واکنش نسبت به کشور مزاحم و نگرانی ساز قرار میگیرد.

نگرانی مورد استناد نماینده آمریکا در سازمان ملل متحد از آن مواردی است که اثبات شده که کشورنگران کننده جامعه جهانی، جمهوری اسلامی است و بکلامی روشن جمهوری اسلامی در موافقتنامه ژنو و قانون اساسی خودش، موقعیت خود را بعنوان یک کشورنگران کننده و تهدید کننده جامعه جهانی معرفی و اقرار کرده است.

اکنون برای ملاحظه موقعیت تهدید کننده جمهوری اسلامی، اول به سراغ موافقتنامه ژنو میرویم و تهدید و نگرانی جامعه جهانی در قانون اساسی جمهوری اسلامی را به فرصت دیگری در رشته تحریرات حاضر موقوف میسازیم.

موافقت نامه ژنو و تأیید نگرانی ۵+۱

در موافقت نامه ژنو که به امضای نمایندگان جمهوری اسلامی رسیده است چندین بار با این صراحت همراه است که موافقت نامه ژنو «برای رفع مهمترین نگرانی های ۵+۱ از جمله در زمینه های غنی سازی اورانیوم است».

مفهوم امضای این پاراگراف موافقتنامه از جانب نمایندگان جمهوری اسلامی این است که نمایندگان جمهوری اسلامی تصدیق میکنند که ایران عامل و بانی مهمترین نگرانی های جامعه جهانی است که بخشی از آن نگرانی ها مربوط به غنی سازی اورانیوم میباشد.

در جای دیگری در همان بیانیه (کاخ سفید) خواسته مذاکرات ژنو و وین «راه حل درازمدتی که همه نگرانی های جامعه جهانی را برطرف کند» معرفی و جامعه جهانی را مجری آن معرفی میکند.

در اینجا است که ۵+۱ یکبار خود را جامعه جهانی جا میزند و طرف موافقتنامه ژنو و بعد هم موافقتنامه جامع را جامعه جهانی معرفی میکند نه کشورهای ۵+۱.

آیا تنها کشورهای آمریکا و انگلستان و فرانسه و آلمان و چین و روسیه جامعه جهانی به حساب میآیند؟ اِدا بلکه عضوی از اعضای جامعه ۱۹۳ کشوری میباشند که ۱۸۷ کشور جهان از زورگویی و تجاوز همین ۶ کشور ۵+۱ در ظلم و عذابند.

آیا کشورهای مزبور که خود هریک پرونده سیاهی از تجاوز به حقوق کشورهای جهان دارند جامعه جهانی محسوب میشوند؟ که نمایندگان ایران به این مهم توجه نکرده و با امضای موافقت نامه جامعه جهانی را طرف موافقتنامه قرارداد داده است.

آیا نمایندگان جمهوری اسلامی از این درک غافل بوده اند که امضای چنین آرتیکلی در موافقت نامه سبکترین معنای آن ولایت و نمایندگی ۵+۱ از کلیه کشورهای عضو سازمان ملل متحد است که ایران خود را طرف ۱۹۳ کشور جهان ساخته است؟

در حالیکه جمهوری اسلامی با سرمایه گذاری سنگین و تشکیل کنفرانس کشورهای غیرمتعهد نشان داد که کشورهای غیرمتعهد جهان بازورگویی ۵+۱ موافق نیستند؛ چرا باید نمایندگان جمهوری اسلامی با وجود آن سوابق که خودشان دست اندر کار بوده اند به جابجائی جامعه جهانی با ۵+۱ بی تفاوت بمانند.

قصور در رفع نگرانی

در آرتیکل موافقت نامه آمده است: «اگر ایران نتواند نگرانی مراحل کند ما آماده ایم که تحریم ها و فشار ها را افزایش دهیم».

آرتیکل بالا را با دقت و امعان نظربخوانید، دامنه وسیع ابهامات و بالادستی ۵+۱ و فرودستی جمهوری اسلامی اسیر و گرفتار رژیم غاصب منفور را به ملاحظه آورید و بپاسخ این پرسش های متاثر کننده بیشتر آشنا شوید که:

- ۱- چگونه ممکن است کشوری (جمهوری اسلامی) نگرانی های ۶ کشور بزرگ جهان را حل کند؟ کشوری که خود در حل مشکلات پیش و پیاftاده ترین مسائل اقتصادی و اجتماعی مانده است چطور با امضای موافقتنامه متعهد شده که نگرانی های کشورهای دیگر را حل کند؟
- آنهم کشورهای بزرگی که خودشان در حل نگرانی های سیاسی و اقتصادی خود مانده اند و هر یک از آن ۶ کشور طرف موافقتنامه با ایران صد جور نگرانی از کشورهای همپیمانان خود دارند.
- نگرانی ساده ترین و در عین حال محکمترین ادعا برای زورگویی مودبانه قوی به ضعیف است. زیرا که اصلا رد ادعای نگرانی ممکن نیست مگر آنکه ضعیف طعمه قوی شود.
- ۲- در موافقتنامه گفته نشده که اگر ایران فلان کند مثلا غنی سازی را متوقف کند؛ نگرانی ۵+۱ مرتفع است و تحریم ها برداشته میشود بلکه گفته شده «اگر ایران نتواند نگرانی ما را حل کند». نگرانی بصورت کلی، وصف شده. دامنه نگرانی در کجا محدود میشود آیا رفع نگرانی قوه کمر رهبران ۵+۱ و یا جانداختن نشین آنها هم بر عهده ایران است؟
- در آرتیکل مزبور ازواژه «نگرانی ها» استفاده شده یعنی کلیه نگرانی های کشورهای ۵+۱ نه یک مورد مشخص. آیا کم و کیف نگرانی های کشورهای ۵+۱ برای نمایندگان جمهوری اسلامی که این آرتیکل را امضا کرده اند معلوم و مشخص بوده و حل و رفع آنرا در حیطه اقتدار ایران میدانسته اند؟
- تصور نفرمائید که مقصود از نگرانی های ۵+۱ فقط مسئله فعالیت های هسته ای است خیر به دلایل زیر:
- ۱- در موافقت نامه آمده است «برای رفع مهمترین نگرانی های ۵+۱ از جمله در زمینه «غنی سازی» یعنی مسئله غنی سازی یکی از موارد نگران کننده ۵+۱ است نه تمام نگرانی ها و نه مهمترین آنها.
- ۲- در موافقت نامه آمده است «در میان نگرانی های ما نقش بی ثبات کننده ایران در بحران سوریه و سابقه بد حقوق بشر بقوت خود باقی است»
- یعنی مسئله حقوق بشر و حمایت از تروریسم و مسائل دیگر در کنار نگرانی های دیگر باقی است و به کلامی دیگر نگرانی های ۵+۱ منحصر به فعالیت های هسته ای ایران نیست.
- ۳- در موافقت نامه آمده است «اگر ایران نتواند نگرانی های مراحل کند ما آماده ایم که تحریم ها و فشار را افزایش دهیم».

یعنی جمهوری اسلامی متعهد رفع تمام نگرانی های ۱+۵ است نه فقط نگرانی آنها از فعالیت های هسته ای ایران.

بنابراین دامنه نگرانی ۱+۵ محدود به فعالیت های هسته ای نیست و توجه و وسعت آن همه نگرانی های ۱+۵ را شامل میشود.

دامنه نگرانی های ۱+۵ اکنون محدود به فعالیت های اتمی و حمایت از تروریسم و عدم رعایت حقوق بشر است و این اول کار است دامنه نامحدود آن در مذاکرات برای موافقتنامه جامع قابل ملاحظه خواهد شد. مسئله موشکها، خلیج فارس، قرارداد های نفتی، روابط با چین و شوروی، پایگاه های نظامی و حتی مسائل داخلی ایران به نگرانی ۱+۵ وصله خواهد شد.

از باب نمونه مسئله موشک را نگاه میکنیم که ظریف مذاکره درباره آنرا در وین مسخره کرده و یکی از مجلسیان هم به طعنه گفته موشکهای ما آنقدر بزرگ است که روی میز جا نمیگیرد.

در قانون اساسی جمهوری اسلامی یکی از شاخص ترین تصریحات صدور انقلاب اسلامی به کشورهای خارج است که انجام آن بر عهده سپاه پاسداران نهاده شده است. از نظر اصولی این تصریح در قانون اساسی ایران موجب سنگین ترین نگرانی هاست زیرا در واقع اعلام جنگ به تمام کشورهای غیرمسلمان است. بدیهی است از آنجا که بخشی از کشورهای جهان دارای سلاحهای موشکی و اتمی هستند جمهوری اسلامی برای اجرای اصل قانون اساسی کشورش یعنی استقرار جمهوری اسلامی در همه کشورهای جهان نیاز به قدرت و سلاحهای متقابل دارد و با شمشیر ذوالفقار که نمیتوان دنیا را اسلامی کرد.

بنابراین توقف موشک سازی و فعالیت های نظیر آن از مراتب رفع نگرانی است که موافقتنامه جامع را شامل خواهد شد.

۴- چه مقامی است که حکم بدهد که ایران نگرانی های ۱+۵ را حل کرده است؛ هیچ؟ چرا که نگرانی امری نسبی است و اگر حسن نیت بر آن فائق نباشد اثبات رفع نگرانی ممکن نیست و نگرانی بهترین بهانه غیر قابل رد است و با توسل به این بهانه است که ۱+۵ نه تنها تحریم ها را بر نخواهد داشت بلکه همانطور که در آرتیکل مزبور آمده <تحریم ها و فشار را افزایش میدهد>

۵- به استناد همین آرتیکل است که نماینده آمریکا در سازمان ملل متحد گفته: <تائید نگرانی کشورش رفع نشود توافقی با ایران صورت نخواهد گرفت>.

۶- از آنجا که محدوده نگرانی ۱+۵ و موجبات آن دقیقاً مشخص نیست، هر فعالیتی که ۱+۵ آنرا از موجبات نگرانی خود بداند رفع و حل آن بر تعهد ایران خواهد بود به همین دلیل است که مسئله برنامه موشکی ایران که هیچ اشاره ای در توافقتنامه ژنو ندارد مورد ادعای ۱+۵ قرار گرفته و خانم ونی شرمین گفته: <همه مسائلی که جامعه بین المللی درباره آنها نگران است باید حل و فصل شود و تازمانی که ما نتوانیم بر روی همه مسائل توافق کنیم هیچ توافقی میان دو طرف انجام نخواهد گرفت>

خانم شرمین و رفع ابهام از نگرانی ها

در جلسه استماع کمیسیون روابط خارجی آمریکا در تاریخ سوم اکتبر سال ۲۰۱۳ سناتور یاب کورک به خانم شرمین سرپرست تیم مذاکره کننده با ایران گفت:

«اگر با ایران مذاکره کنیم و به برنامه هسته ای آنها پایان بدهیم یا باعث عقب گرد قابل ملاحظه ای در برنامه هایشان شویم باز هم کشوری دشمن در مقابل خود خواهیم داشت؟ آنها حامیان دولتی تروریسم هستند و سابقه وحشتناکی در حقوق بشر دارند»

به واژه دشمن در سوال آقای باب کورک دقت کنید. ایشان حل و فصل مناقشات اتمی را پایان دشمنی آمریکا و ایران نمیداند. پایان دشمنی آمریکا و ایران وقتی است که آمریکا ایران را ببلعد.

خانم شرمین جواب میدهد:

«ما با ایرانی ها شفاف بوده ایم و گفته ایم که در اینجا در مورد برنامه هسته ای شان و تحریم های قبلی مربوط به برنامه هسته ای شان صحبت میکنیم و خاطرنشان ساخته ایم که تحریم های موجود در مورد اقدامات حقوق بشر و اقدامات تروریستی همچنان تحریم ها روی میز است و ایران نباید آن منطقه جهان و بسیاری دیگر نقاط جهان را بی ثبات کند»

اشاره خانم شرمین به «بسیاری از نقاط جهان» در اظهاراتش، متوجه همه کشورهای غیر اسلامی است که در قانون اساسی جمهوری اسلامی هدف اسلامی شدن قرار گرفته اند.

اجازه فرمائید دنباله این تحریر به فرصت بعدی موکول شود.